

סמואל בקט : סרטו האחרון של קראפ

שעה מאוחרת בערב בעתיד.

מאורתו של קראפ.

במרכז, מלפנים, שולחן קטן, ששתי מגירותיו פתוחות כלפי הקהל.

יושב אל השולחן, ניבט נכחו, כלומר — מעבר למגירות, זקן נלאה־למראָה :

קראפ.

מכנסיים צרות שחורות־דהויות, קצרות מכפי מידתו. חזיה שחורה־דהויה חסרת־שרולים, ארבעה כיסים מרווחים. שעוץ־כסף כבד עם שרשרת. כתונת לבנה ומזוהמת פתוחה בצווארה, בלי צווארון. זוג מפתיע של מגפיים לבנים מלוכלכים, מספר 45 לפחות, צרים ומחודדים מאד.

פנים לבנים. אף סמוק. שער־שיבה פרוץ. בלתי־מגולח.

קצר־רואי עד מאד (אך בלי משקפיים). כבד־שמיעה.

קול סדוק. הטעמה ברורה.

הילוך יגע.

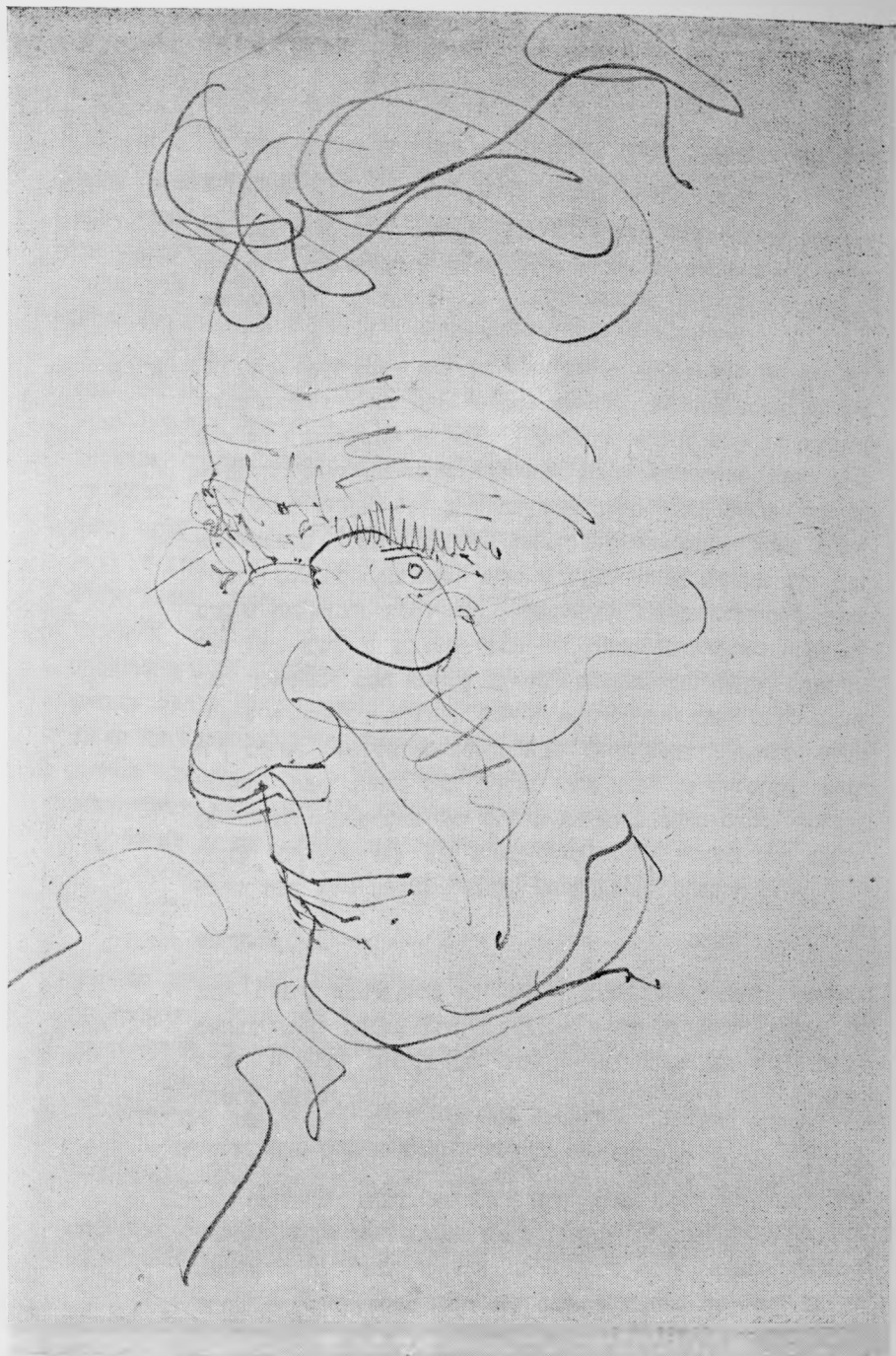
על השולחן מקלטה עם רמקול וכמה קופסות קרטון שבהן סלילים של סרטי־הקלטה.

השולחן והשטח הסמוך אליו — באור לבן עז. פרט לכך הבימה שרויה בחשיכה.

קראפ שרוי רגע בלי נוע, מוציא מגרוננו אנחה רבה, מציץ בשעונו, מפשפש בכיסיו, מוציא מעטפה, מחזירה, מפשפש, מוציא צרור קטן של מפתחות, מגביהו אל עיניו, בוחר מפתח, קם וניגש אל השולחן. נעצר, פותח את המגירה הראשונה, מציץ לתוכה, ממשמש בתוכה, מעלה סליל של סרט־הקלטה, מציץ בו, מחזירו, נועל את המגירה, פותח את המגירה השנייה, מציץ לתוכה, ממשמש בתוכה, מוציא בננה גדולה, מציץ בה, סוגר ונועל את המגירה, מחזיר את המפתחות לכיסו. הוא נסוב, ניגש אל קצה הבימה, נעצר, מלטף את הבננה, מקלפה, שומט את הקליפה לרגליו, גותן את קצה הבננה בסיו ושאר עומד בלי נוע, ניבט בוהה נכחו. לבסוף הוא קוטם את הקצה, נפנה הצדה ומתחיל להלך אנה ואנה בשולי הבימה, באור, כלומר — לא יותר מארבע או חמש

פסיעות לכל צד, בעודו אוכל את הבננה כשהוא תפוס־הרהורים. הוא דורך על הקליפה, מתחלק, נופל כמעט, מזדקף, רוכן ומציץ בקליפה וסופו מסלקה ברגלו, בעודו רוכן, אל מעבר לקצה הבימה. הוא חוזר להילוכו, גומר את הבננה, שב אל השולחן, מתישב, נשאר רגע בלי נוע, מוציא אנחה רבה מגרונו, מעלה את המפתחות מכיסו, מגביהם אל עיניו, בוחר מפתח, קם וניגש אל השולחן, פותח את המגירה השנייה. מוציא בננה גדולה שניה, מציץ בה, נועל את המגירה, מחזיר את המפתחות לכיסו, נסוב וצועד אל קצה הבימה, נעצר, מלטף את הבננה, מקלפה, משליך את הקליפה למטה, מן הבימה והלאה, נותן את קצה הבננה בפיו ונשאר עומד בלי נוע, כשהוא ניבט בוהה נכחו. לבסוף עולה רעיון בדעתו, הוא נותן את הבננה בכיס חזיתו, כשחודה בוצץ מתוכו, ומהרה ככל אשר יוכל הוא חוזר אל חשפת ירכתי הבימה. עשר שניות. צליל רם של חילוף פקק. חמש־עשרה שניות. הוא חוזר אל תוך האור, נושא עמו דפתר ישן, ומתישב אל השולחן. מניח את הדפתר על השולחן, מותה פיי, מקנה ידיו ובהזייתו, סופקן יחד בזריזות ושף אותן זו בזו.

קראפ : (במרץ) אה! (הוא רוכן על הדפתר, מדפדף, מוצא את המקום המובקש, קורא). קופסה... שלללוש... סליל... חמישה. (הוא זוקף ראשו ולוטש עיניו. בהנאה). סליל! (שתיקה) סלייל! (חיוך של אושר. שתיקה. הוא רוכן על השולחן, מתחיל להציץ ולחטט בקופסות). קופסה... שלווש... שלווש... ארבע... שתים... (בפתיעה) תשע! אלוהים אדידים!... שבע... אה! בכור־שטן שפמותו! (נוטל את הקופסה, מציץ בה). קופסה שלווש. (מניחה על השולחן, פותח אותה ומציץ בסלילים שבתוכה). סליל... (מציץ בדפתר)... חמישה. (הוא מציץ בסלילים). חמישה... חמישה... אה! בן־בליעל שפמותו! (מוציא סליל, מציץ בו). סליל חמישה. (מניחו על השולחן. סוגר את הקופסה שלוש, חוזר ומניחה עם היתר, נוטל את הסליל). קופסה שלווש, סליל חמישה. (הוא רוכן על המכונה, תולה עיניו. בהנאה). סלייל! (חיוך של אושר. שתיקה. הוא רוכן, מרכיב את הסליל על המכונה, שף את ידיו). אה! (מציץ בדפתר, קורא את הרשום בתחתית העמוד). סוף־סוף באה אמא אל המנוחה... המ... הכדור השחור... (זוקף ראשו, ניבט בוהה נכחו. משתאה). כדור שחור?... (מציץ שוב בדפתר, קורא). האחות השחורה... (זוקף ראשו, מהרהר, מציץ שוב בדפתר. קורא). שיפור קל במצב המעיים... המ... ראווילהזכר... מה? (מציץ ביתר תשומת־לב). שוויון־היום־הלילה, שוויון־היום־הלילה הראווילהזכר. (זוקף) ראשו, ניבט בוהה נכחו. משתאה). שוויון־יום־ולילה ראווילהזכר?... (שתיקה).

אביגדור אריכא : סמואל בקט

הוא מושך בכתפיו, מציץ שוב בדפתרו, קורא). שלום ל — (הוא הופך את הרף) — אהבה.

הוא זוקף ראשו, שוקע בהרהורים, רוכן על המכונה, מפעילה וחוזר לעמידת קשב, רכון נכחו, מרפקיו על השולחן, ידו מטה את אוזנו כאפרכסת אל המכונה, פניו נכחו.

הסרט : (קול חזק, מתייהר למדי, וניכר בו שהוא קולו של קראפ קודם זמן רב). בן שלושים-ותשע היום, חסון — (הוא מתישב ביתר נוחות ובתוך כך הוא מפיל את אחת הקופסות מן השולחן, מגדף, עוצר במכונה, גורף את הקופסות והדפתר בחימה ארצה, מסובב את הסרט ומחזירו אל ראשיתו, מפעיל שוב, חוזר למצבו הקודם). בן שלושים-ותשע היום, חסון כאלון, להוציא את חולשתי הישנה, ומבחינה רוחנית יש לי עכשיו מלוא היסוד לחשוד שאני ב... (מהסס)... שיאו של הגל — או בקירוב כך. כמו בשנים האחרונות חגגתי את היום הנורא בשקט בבית-היין. שום נפש חיה. בעיניים עצומות ישבתי אל האח והפרדתי את התבן מן הבר. קשקשתי כמה שורות על גבי מעטפה. טוב לחזור למאורה, ללבוש את הסחבות הישנות. עתה-זה אכלתי צר לי לומר שלוש בננות ורק בקושי התאפקתי מרביעית. אסון לאיש במצבי. (בנמרץ). חדל! (שתיקה). האור החדש מעל שולחני הוא שינוי גדול לטובה. בתוך כל החושך הזה מסביבי אני מרגיש את עצמי בודד פחות. (שתיקה). במובן ידוע. (שתיקה). אני אוהב לקום ולהתהלך בו, יותר מאשר לחזור הנה אל... (מהסס)... עצמי. (שתיקה). אל קראפ.

שתיקה.

הבר, מעניין עכשיו למה אני מתכוון בזאת, אני מתכוון... (מהסס).. מסתבר שאני מתכוון לדברים שכדאי שיתקיימו אחרי שישקע כל העפר — אחרי שישקע כל עפרי. אני עוצם את עיני ומנסה לתארם לעצמי.

שתיקה. קראפ עוצם את עיניו כהוא-זה.

שקט בלתי-רגיל הערב, אני כורה אוון ואינני שומע קול. תמיד מיס מקגלום הזקנה שרה בשעה זו. אך לא הלילה. שירי נעוריה, היא אומרת. קשה לשער שהיתה נערה. אבל אשה נפלאה. מקונכט, מן-הסתם. (שתיקה). האם אשיר אני כשאהיה בגילה, אם אהיה בכלל? לא. (שתיקה). האם שרתי בנערותי? לא. (שתיקה). האם שרתי אי-פעם? לא.

שתיקה

סתם הקשבתי לשונה שעברה ובטלה, קטעים מקריים מפה ומשם. לא בדקתי בספר, אבל ודאי עברו מאז עשר או שתיים-עשרה שנה לפחות. נדמה לי שבזמן ההוא עדיין הייתי חי לי לפרקים עם ביאנקה ברחוב קדר. סוף-סוף גמרנו, תודה לאל! עסק אבוד. (שתיקה). לא הרבה כתוב עליה, חוץ מדברי שבת לעיניה, חמים מאוד. פתאום ראיתי אותן שוב. (שתיקה). אין כדוגמתן! (שתיקה). טוב, מה... (שתיקה). החיטוטים האלה בנושנות הם מאוסים, אבל לעתים קרובות אני מוצא שהם — (קראפ עוצר, שוקע בהרהורים, מפעיל שוב) מועילים לפני שפותחים בעוד... (מהסט)... סקירה אחורנית. קשה להאמין שאי-פעם הייתי מין סייח שכזה. הקול! ריבונו של עולם! והשאיפות (צחוק קטוע שקראפ מצטרף אליו). וההחלטות! (צחוק קטוע שקראפ מצטרף אליו). בפרט, למעט בשתיה. (צחוק קטוע של קראפ לבדו). סטטיסטיקה. אלף-ושבע-מאות שעות, מתוך שמונת-אלפים שקדמו להן, יצאו בבת-מרזח בלבד. יותר מ-20%, נאמר 40% מכל החיים שבהקיק. (שתיקה). תכניות ל... (מהסט)... חיימין בולעניים פחות. המחלה האחרונה של אביו. ביקוש האושר הכושל. הפורקן שאין להשיגו. מלעיג על נעוריה, כלשונה, ומודה לאלוהים שתמו ואינם. (שתיקה). יש כאן איזה צליל מזויף. צל האופוס... מאגנום. מסתיים ב — (צחוק מקוטע) יללה אל ההשגחה העליונה. (צחוק ממושך שקראפ מצטרף אליו). מה נשאר מכל המסכנות הזאת? בחורה במעיל ירוק מרופט. על רציף של תחנת-רכבת? לא?

שתיקה.

כשאני מביט — (קראפ עוצר, שוקע בהרהורים, מציץ בשעונו, קם ופונה אל החשיכה בירכתי הבימה. עשר שניות. קול פקק שנחלק. עשר שניות. קול פקק שני. עשר שניות. קול פקק שלישי. עשר שניות. פרץ קצר של זמר מרעיד).

קראפ: (שר).

עתה פנה היום,

הלילה מתקר-הב

צלילי —

גל שיעולים. הוא חוזר אל האור, מתישב, מוחה פיו. מפעיל, חוזר למצב של קשב.

הסרט: — לאחור על השנה שנגמרה, הבטה שאני מקווה שאולי יש בה ממעוף העיץ-משפבר לעתיד-לבוא, רואה אני כמובן את הבית על

התעלה שבו היתה אמא שוכבת וגוססת, בשלהי הסתיו, אחרי אלמון ממושך. (קראפ גיטר ממקומו) וה — (קראפ עוצר, מסובב את הסרט לאחור מעט, מטה אזנו סמוך יותר אל המכוונה חוזר ומפעיל) — וגוססת, בשלהי הסתיו, אחרי אלמון ממושך, ואת —

קראפ עוצר, זוקף ראשו, ניבט בוהה נכחו. שפתיו נעות והוגות את ההברות „אלמון“. אין קול. הוא קם, פונה אל החשיכה שבירכתי הכימה, חוזר ועמו מילון עצום, מתישב, מניחו על השולחן ומדפדף בו עד שהוא מוצא את המלה.

קראפ: (קורא מתוך המילון). מצב — או מעמד — של איש — או אשה — השרויים, או עומדים, באלמנותם. *viduitas*. (נושא עיניו. משתאה). שרויים — או עומדים?... (שתיקה). הוא מציץ שוב במילון. קורא). „ויעש המלך את עצי האלמוגים...“ כן, זה דבר אחר לגמרי... עץ-הסנדל, אלגום, עץ יקר; — הי זעיר שוכנים בעל שלד אדום; הרוז לקישוט הצוואר עשוי מעצמות האלמוג... (נושא עיניו. בהנאה). חי זעיר, שוכנים!

שתיקה. סוגר את המילון, מפעיל שוב, חוזר למצב של קשב.

הסרט: — הספסל ליד הסכר שממנו יכולתי לראות את חלוונה. שם ישבתי, ברוח המקפואה, מתאווה בלבי שתלך לעולמה. (שתיקה). כמעט אף נפש חיה, רק כמה קבועים, אומנות, פעוטות, זקנים, כלבים. למדתי להכירם היטב מאד — הו, כוונתי לומר, למראה-עין, כמובן! בפרט זוכר אני יפהפיה אחת, שחרהורת צעירה, כולה לובן-ועמילן, חוזה שאין כדוגמתה, עם עגלת-ילדים גדולה ושחורה ומחופה, דומה ביותר לעגלת-מתים. כל פעם שהייתי מסתכל לעברה היו עינינה נעוצות בי. ובכל-זאת כשערבתי את לבי לדבר אליה — מבלי שאוצג לסניה — איימה לקרוא לשוטר. כאילו התנפלתי אליה! (צחוק). (שתיקה). הפרצוף שהיה לה? העיניים! כמו... (מהסס)... אומרגדים (שתיקה). אה כן... (שתיקה). הייתי שם כאשר — (קראפ עוצר, שוקע בהרהורים, חוזר ומפעיל) — ירד התריס, אחד התריסים הגליליים החומים והמוזהמים הללו, ובמקרה הייתי זורק כדור לכלבלב אחד לבן. ואז נשאתי את עיני, במקרה, וזה-זה. כך תם הכל ונשלם, סוף-סוף. הוספתי לשבת כמה רגעים, הכדור בידי והכלב מילל אלי ומתרפק עלי. (שתיקה). רגעים. (שתיקה). רגעיה, רגעי. (שתיקה). רגעי הכלב. (שתיקה). לבסוף הושטתי לו והוא תפס את הכדור בפיו, לאט, לאט. כדור-גומי קטן, ישן, שחור, קשה ומוצק. (שתיקה). אחוש אותו, בידי,

עד יום מותי. (שתיקה). יכול הייתי להשאירו לעצמי. (שתיקה). אבל נתתי אותו לפלב.

שתיקה.

אה כן...

מבחינה רוחנית שנה של עצבות עזה ועניות מרודה, עד אותו לילה ראוי-להיזכר בחודש מרס, בקצה המיוזח, ברוח המיללת, הלילה שלא יישכח לעולם, כשראיתי פתאום את כל הדבר כולו. החוון, סוף-סוף. מן-הסתם זהו עיקר מה שיש בפי לספר הערב, ליום שבו תכלה מלאכתך ואולי לא יסאר מקום בזכרוני, אם חם ואם קר, לנס ש... (מהסס).. לאש שהציתה אותו. הדבר שראיתו אז פתאום היה זה, שהאמונה שפל ימי חיי הייתי מוסיף והולך, כלומר — (קראפ עוצר בקוצר-רוח, מסובב את הסרט קדימה, חוזר ומפעיל) — סלעי-שחם גדולים הקצף יז באור המגדלור והמדרות מסתובב כמדחף, ברור היה לי סוף-סוף כי האפלה שתמיד עמלתי להדבירה היא למעשה — (קראפ מגדף, עוצר, מסובב את הסרט קדימה, חוזר ומפעיל) — חיבורי הקיים ביותר עד אם אותך כנתך ליל וסער באור התבונה ובאש — (קראפ מגדף בקול רם יותר, עוצר, מסובב את הסרט קדימה, חוזר ומפעיל שוב) — פני בשדיה וידי עליה. שכבנו בלי נוע. אבל תחתינו נע הכל, והניענו, בלאט, מעלה ומטה, ומצד אל צד.

שתיקה.

אחרי חצות. לא ידעתי מעולם כדומיה הזאת. כמו לו היתה האדמה ריקה מאין יושב.

שתיקה.

כאן אני מסיים —

קראפ עוצר, מסובב את הסרט לאחור, חוזר ומפעיל.

— במעלה האגם, במוט-החתירה, רחצנו ליד החוף, אחר-כך הפלגנו בנהר ונישאנו לנו. היא שכבה שרועה על לוחות הרצפה, ידיה תחת לראשה ועיניה עצומות. השמש יוקדת, קצת רוח קלה, גלים נעימים. הבחנתי בסרטת על ירכה ושאלתי מניין זאת לה. ליקטה עכביות, אמרה. אמרתי שוב שאני חושב כי אין תקוה ואין טעם להמשיך, והיא הסכימה, מבלי לפקוח את עיניה. (שתיקה). ביקשתיה שתביט בי ואחרי כמה רגעים — (שתיקה) — אחרי כמה רגעים הביטה בי,

אבל העיניים רק סדקים, בגלל זיו השמש. התכופתי להצל עליהן ונפקחו. (שתיקה. בקול נמוך). הכניסיני. (שתיקה). נישאנרלנו אל בין קניהסוף ונתקענו. איך שחו בגניחה לפני החרטום! (שתיקה). שכבתי עליה, פני בשדיה וידי עליה. שכבנו בלי נוע. אבל תחתינו נע הכל, והניענו, בלאט, מעלה ומטה, ומצד אל צד.

שתיקה.

אחרי חצות. לא ידעתי מעולם —

קראפ מפסיק, שוקע בהרהורים. לבסוף הוא מפשפש בכיסיו, נתקל בכונה, מוציא אותה, מציץ בה, מחזירה, מפשפש, מוציא את המעטפה, מפשפש, מחזיר את המעטפה, מציץ בשעונו, קם ופונה אל החשיכה שבירכתי הבימה. עשר שניות. צליל בקבוק מקיש בכוס, אחר־כך רחש סיפון. עשר שניות. רק בקבוק מקיש בכוס. עשר שניות. הוא חוזר לאור. מתבודד מעט, ניגש אל השולחן, מוציא מפתחות, מגביהם אל עיניו, בוחר מפתח, פותח את המגירה הראשונה, מציץ לתוכה, ממשמש בתוכה, מוציא סרט, מציץ בו, גועל את המגירה, מחזיר את המפתחות לכיסו, הולך ומתישב, מסיר את הסרט מעל המכונה, מניח את הסליל על המילון, מרכיב סליל על המכונה, נוטל מעטפה מכיסו, מעיין במה שכתוב על גבה, מניחה על השולחן, מהרהר, מפעיל, כח בגרונו ומתחיל להקליט.

קראפ : עתה־זה הקשבתי לאותו ממזר מטופש שהייתי בעיני לפני שלושים שנה, קשה להאמין שהייתי פעם ירוד כל־כך. תודה לאל שכל זה נגמר בין כה וכה. (שתיקה). העיניים שהיו לה! (מהרהר, תופס שהוא מקליט דממה, עוצר, מהרהר. לבסוף). כל זה, הכל, כל ה — (תופס שהדברים אינם מוקלטים, מפעיל). כל זה, כל מה שעל כדור הדומן הישן הזה, כל האור והחושך והרעם ומשתאות... (מהסס)... הדורות! (בצעקה). כן! (שתיקה). מספיק! ריבונר־של־עולם! הסח את דעתי מתלמודי! ריבונר־של־עולם! (שתיקה. יגע). כן, אולי היה הצדק אתו. (שתיקה). אולי היה הצדק אתו. (מהרהר, תופס. עוצר. מעיין במעטפה). אוף! (ממוללה ומשליכה. מהרהר. מפעיל). אין מה לומר, אף לא צווחה. מהי שנה עכשיו? הגירה החמוצה והצואה הקשה כברזל. (שתיקה). נהנית מן המלה סליל. (בהנאה) סלייל! הרגע המאושר ביותר בחצי מיליון האחרונים. (שתיקה). שבעה־עשר טופס נמכרו, מתוכם אחד־עשר במחיר הקרן לספריות של השאלת־חינם מעבר לים. מתחיל להתפרסם. (שתיקה). לירה אחת וששה שילינגים ומשהו, שמונה פנס, כמעט אין ספק. (שתיקה). הצצתי החוצה פעם־פעמיים, בטרם יפיג הקיץ את חומו. ישבתי בגן, רועד. טובע בחלומות ודלוך חשק שלא להיות עוד. אף נפש חיה. (שתיקה).

הזיות אחרונות. (בחימה), לכל הרוחות! (שתיקה). הרתחתי את עיני בקריאת "אפי" עוד פעם, דף ליום, שוב בדמעות. (שתיקה). אפי... (שתיקה). יכולתי להיות מאושר אתה, שם על חוף הים הבלטי, והארנים, וגבעות החול. (שתיקה). האם יכולתי? (שתיקה). והיא? (שתיקה). אוף! (שתיקה). פעם-פעמיים באה פיאני. רוח-רפאים זקנה וגרומה בצורת זונה. לא יכולתי לעשות הרבה, אבל מסתבר שיותר מסתם תקיעה בחור. הפעם האחרונה לא היתה רעה כל-כך. איך אתה מצליח, אמרה. בגילך. אמרתי לה שחסכתי בשבילה כל ימי. (שתיקה). פעם אחת הלכתי לתפילת-ערבית, כמו בזמן שהייתי במכנסים קצרות. (שתיקה. שר).

עתה פנה היום.

הלילה מתקר-הב

צללי — (משתעל. בקול בלתי-נשמע כמעט). — ה —

ערב

שטים בשמי-מרום.

(מתנשם). שכבתי לישון ונפילתי מן הדרגש. (שתיקה). לפעמים תוהה הייתי בלילה אם במאמץ אחרון אי-אפשר יהיה — (שתיקה). הה גמור את סבאך עכשיו והיכנס למיטתך. תמשיך בלהג הזה בבוקר. או שתפסיק כאן. (שתיקה). הפסק כאן. (שתיקה). לשכב על הכרם בחושך — ולהיות. ולהיות שוב בגיא בערב של חג-המולד. לאסוף שם שיחים, אדומי-גרגרים. (שתיקה). להיות שוב על הקרוגאן בבוקר של יום-ראשון, באד-הערפל, עם הפלבה, לעמוד ולהקשיב לפעמונים. (שתיקה). וכך הלאה. (שתיקה). להיות שוב, להיות שוב. (שתיקה). כל המספנות הזאת משפבר. (שתיקה). פעם אחת לא הספיקה לך. (שתיקה). לשכב עליה.

שתיקה ארוכה. הוא רוכן פתאום על המכונה, עוצר, תולש את הסרט, משליכו, מרכיב אחר, מסובבו קדימה לקטע שבו הוא רוצה, מפעיל, מקשיב כשהוא גיבט נכחו.

הסרט : עכביות, אמרה. אמרתי שוב שאני חושב כי אין תקוה ואין טעם להמשיך, והיא הסכימה, מבלי לפקוח את עיניה. (שתיקה). ביקשתיה שתביט בי ואחרי כמה רגעים — (שתיקה) — אחרי כמה רגעים הביטה בי... אבל העיניים רק סדקים, בגלל זיו השמש. התכופתי להצל עליהן ונפקחו. (שתיקה. בקול נמוך). הכניסיני. (שתיקה). נישאנרלנו אל בין קנייהסוף ונתקענו. איך שחו בגניחה לפני החרטום! (שתיקה).

שכבתי עליה, פני בשדיה וידי עליה. שכבנו בלי גוע. אבל תחתינו
נע הכל, והניענו, בלאט, מעלה ומטה, ומצד אל צד.

שתיקה. שפתיו של קראפ נעות. אין קול.

אחרי חצות. לא ידעתי מעולם כדומיה הזאת. כמו לו היתה האדמה
ריקה מאין יושב.

שתיקה.

כאן אני מסיים את הסרט הזה. קופסה — (שתיקה) — שלוש, סליל —
(שתיקה) — חמישה. (שתיקה). שנותי הטובות ביותר אולי תמו. השנים
שבהן היה סיכוי של אושר. אבל לא הייתי רוצה להחזירן. לא עכשיו
כשהאש מלהטת בתוכי. לא, לא הייתי רוצה להחזירן.

קראפ לוטש עיניו נכחו בלי גוע. הסרט טובב ומוסיף בשתיקה.

מ ס ך

כל הזכויות שמורות לגרוב פרסי, גיריורק